

ΣΕΡΕΝΑΔΑ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

ΓΥΡΙΖΕΙ ὁ νοῦς μου κάποτε στὰ χρόνια τὰ παλιὰ
στῆς χώρας τῶν παραμυθιῶν καὶ στοὺς τρανοὺς ἑηγάδες
στοὺς πύργους τοὺς κρυστάλλινους, στὰ κάστρα ἀπὸ γιαιδιά
ποῦ ἐπτόταις πολεμοῦσανε γιὰ ξακουσταῖς νυφάδαις.

Στὸν νοῦ μου ζωντανεύουνε οἱ πεθαμμένοι θρῶλοι
κι' ἡ ἄρμονία τους μοῦ κοιμᾷ πόνους κρυφοὺς στὰ στήθεια
ὅπως μὲ ἐνανούριζε σὲ περασμένο δεῖλν
ἡ φαντασία τῆς γιαιγιάς καὶ τοῦ παπποῦ ἡ ἀλήθεια.

Νὰ ὁ πύργος ὁ κρυστάλλινος μὲ τὰ χρυσὰ κλειδιά
ποῦ ἡ ἑήγισσα ἡ πεντάμορφη κλεισμένη ἀναστενάξει
καὶ καρτερεῖ τὸν ἑήγα τῆς μακρὰ ἀπ' τὴν ἀμμουδιά
καὶ ὁ πόθος ἄγριο θεριὸ τὰ σπλάγχνα τῆς σπαράζει.

Νὰ ὁ τρουβαδοῦρος ὁ γλυκὺς ποῦ στὴ χρυσοῦ του λύρα
μέρα καὶ νύχτα τραγουδεῖ τὰ πάθη τῆς ἀγάπης
νὰ καὶ ἡ στρίγγλα ἡ μάγισσα κ' ἡ ψυχοπόνα μοῖρα
νὰ καὶ τοῦ πύργου ὁ φύλακας ὁ ἀκοίμητος ἀράπης.

Νὰ ὁ δράκος ποῦ ἀπ' τὸ στόμα του πετᾷ φωτιὲς καὶ καιεῖ
καὶ μιὰ νυφοῦλα διαλεχτὴ τοῦ πᾶνε κάθε χρόνο
νὰ τὸ τρανὸ ἑηγόπουλο ποῦ κάθεται καὶ κλαίει
μαρμαρωμένο στὸν χρυσὸ τὸν μαγικὸ του θρόνο.

Ἄχ! Ἐλα νὰ γυρίσωμε ἀγάπη μου γλυκειά
στῆς χώρας τῶν παραμυθιῶν, στὰ περασμένα χρόνια
ἐσὺ νὰ ἦσαι ἡ ἑήγισσα τοῦ πύργου ἡ μυστικιά
καὶ τρουβαδοῦρος πλάϊ σου νὰ τραγουδᾷ αἰώνια.

Ἐλα στὸν πύργο τὸν κρυφὸ νὰ πᾶμε νὰ κλειστοῦμε
καὶ σὰν περάση ἡ μάγισσα κι' ὁ κόσμος ὅλος γεῖνη
τριγύρω, γύρω μάρμαρο, σφιχτὰ ν' ἀγκαλιαστοῦμε
μαρμαρωμένο σύμπλεγμα ἡ ἀγάπη μας νὰ μείνη.

(1900)

Γ. Β. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

